

Сърменъ забунъ, подъ забуня
Шалвари;
Аршинъ дълго дъното имъ
Наддали.

Шитъ огърлякъ, огненъ чакмакъ
Презъ шия;
Тютюнъ виси въ цѣла кожа
Кесия.

Чибука му мегданъ дѣли
За чудо;
Свѣтъ се трупа да разглежда
Туй лудо.

А то върви, гордо крачи
Напира;
Право въ черква, въ палангаръ се
Запира.

Сви ржкави, потно чело
Изтрива;
Часослова и псалтиря
Открива.

Изправи се, носъ на горе
Навири;
Изкашля се — заечаха
Кивгири.

Прозина се, гласъ отъ гърло
Отрони;
Задрънкаха полюлеи,
Икони.